

MICHAEL A. STACKPOLE

HĂRTILE PREVESTITOARE

al doilea volum din trilogia MARILE DESCOPERIRI

NAUTILUS
fantasy

MICHAEL A. STACKPOLE

HĂRTILE PREVESTITOARE

Ediția a II-a

Traducere din limba engleză
SILVIU GENESCU

NEMIRA

1

Ziua a 10-a, Luna Lupului, Anul Șobolanului

Al 9-lea an al Domniei Prințului Imperial Cyron

Al 163-lea an al Dinastiei Komyr

Al 737-lea an de la Urgie

Derros, Erumvirine

Ranai Amerylene aștepta în noapte, învăluită în umbre. Trăise în pădurea de lângă *serrianul* Istor aproape o săptămână, începând să-i cunoască fiecare chip. Nici chiar în zilele ei de tâlhar de drumul mare în Nalenyr nu se adaptase atât de bine unui loc. Răufăcătoare fiind, descoperise în frică și în dușmănia oamenilor tovarăși satornici, care o împiedicau să se alătore naturii la fel de mult pe cât o îndepărtau de societate.

Aici, în pădure, își aflate liniștea. Privea viața desfășurându-se în jurul ei, studiind drama prădătorului și a prăzii sale. În tinerețe, se bucură de instruirea elementară menită să-i ofere o funcție în vastul aparat birocratic guvernamental. Educația o învățase că exista o ordine în toate și că, atâta timp cât rămânea netulburată, viața era idilică și perfectă.

Profesorii ei dețineau o asemenea informație dintr-o sursă de mare încredere. Marele Ministru Urmyr orânduise lucrurile în cărțile sale de înțelepciune din perioada de început a Imperiului. I se citau adesea spusele: „Vântul este înțelept, iar apa și mai înțeleaptă, deoarece nimic din ce li se împotrivesc nu le poate rezista.

Totuși, cei care călătoresc cu ajutorul lor reușesc asta cu mare ușurință și rapiditate.“

Cel mai adesea, astfel de pilde sunt folosite la a preveni pe cineva să nu se ridice contra unui dușman mai puternic. Zâmbi, perfect conștientă că cicatricea de pe obrazul stâng îi strâmba gura într-o parte, însă fără să-i pese. Pentru cei pe care îi aștepta să-i vâneze, ea va fi vântul și apa.

Privi în sus, spre cer. Jumătate din fața rotundă și albă a lunii Fryl se ascundea în beznă. Poziția ei îi confirma ceea ce simțise în suflet, că noaptea se apropia de punctul său de mijloc. Adversariilor ei li se va îngădui să plece în curând. O vor căuta, crezându-se ei vânătorii, dar se va dovedi că greșesc.

Se zgribuli, străbătută de ecourile îndepărtate ale fricii. Până la Festivalul Recoltei de anul trecut, le arătase și altor vânători că greșeau. Numele ei fusese Pavynți Syolsar și, împreună cu însoțitorii ei, îi prădase pe drumeții care se îndreptau spre Nalenyr. Festivalul adusese mulți oameni pe drum, iar ea îi jefuise aproape pe toți. Se măsurase cu apărătorii lor, între care și câțiva spadasini foarte buni, învingându-i pe toți.

Cu excepția lui Moraven Tolo. În prima clipă, nu-l considerase cu nimic deosebit. I se păruse de vârstă mijlocie, mai bine zis, vârsta de mijloc pentru majoritatea bărbaților, deși părul său negru nu încărunțise încă. Se mișca ușor și fără pic de teamă. Se prezentase drept un xidantzū, iar ea îl crezuse drept unul dintre războinicii răătăcitori pe care trebuia să-i secere înainte de a aduna aurul de la tovarășii săi de drum.

Apoi el îi ceruse să traseze un cerc.

O treceau fiori pe șira spinării, până și după patru luni. Oricât de pricepută ar fi fost, el o întrecea. Era un Maestru Spadasin – un Mare Maestru, ba chiar mai mult. Un Mistic, capabil să facă vrăjitorii cu spada sa. *De ar fi fost el vântul și apa, iar eu, pământul, focul și lemnul, nu i aș fi ținut piept.*

După toate regulile, trebuia să fie moartă, însă preferase să n-o ucidă. O pusese la încercare și hotărâse că se pricepea, oarecum, să mânuiască spada pe care o purta, așa că-i ceruse să o ia

spre sud, spre coasta Virinei, pentru a se alătura *serrianului* Istor. Odată ce Maestrul Istor o va elibera, va petrece nouă ani în pribegie, ca *xidantzū*.

Făcuse călătoria spre sud, deși ar fi putut fugi oricând. În timpul cât fusese tâlhar de drumul mare, respectase principiile spadasi-
nilor. Nu de frica lui Moraven Tolo făcuse călătoria. Știa că tre-
buia să fie moartă, iar respectându-i porunca avea șansa de a începe
o nouă viață.

Primi această nouă viață și străbătu în grabă drumul până la
serrianul Istor. Fusese primită imediat în micul cerc de învățăcei,
majoritatea dintre ei fiind, la o primă vedere, cel puțin cu zece
ani mai tineri decât ea. Maestrul Kalun Istor nu comentă nimic
după ce-și depănă povestea și-i spuse de ce venise. Se așteptase la
batjocuri și dispreț, dar nu se întâmplă așa ceva.

Maestrul Istor ascultase; apoi, fără nicio vorbă, luă o pană,
o înmuie în cerneală și scrisese ceva repede. Punând pana jos, întoarse
foaia de hârtie, s-o poată citi și ea.

– Știi ce înseamnă?

Ea încuviință din cap.

– Poate fi interpretat în două feluri. Unul ar fi „puiul tigrlui“,
iar altul, „Ranai Ameryne“.

Spadasinul uscățiv își miji ochii și aprobă din cap.

– Ți se potrivesc ambele. Ești un tigr, dar mai trebuie să-ți
crească ghearele. De asemenea, mai ești cunoscută drept Ranai
Ameryne. Oricine sau orice ai fost s-a dus acum. Bun venit în
școala mea!

Maestrul Istor se dovedi a fi la fel de sever, pe cât era de înțelept,
îmboldind-o constant. O făcu răspunzătoare de învățăceii adoles-
cenți. Aceștia, la rândul lor, o încolțiră, o înfuriară, iar astfel o
învătară să-și stăpânească mânia care, altfel, ar fi făcut-o să-i pedep-
sească fără nicio milă. Faptul că se ocupa de ei n-o scutea însă de
îndatoririle ei de învățăcel, iar adesea studiul ei personal se întindea
până târziu în noapte.

În decursul pregătirii se confruntă cu starea conflictuală care
o determinase prima dată să ajungă răufăcătoare. Fiind crescută

În credința că vântul și apa măturau totul în calea lor, își petrecuse anii așteptând răsplata pentru că alesese să sfideze toate convențiile. Își abandonase instruirea timpurie și plecase de-acasă să studieze lupta cu spada în oricare școală ar fi fost dispusă s-o accepte. Rareori stătea mult timp pe acolo, nu trecea de doi ani, adesea și mai puțin, preferând să caute o altă școală decât să aibă de-a face cu răspunderile și nemulțumirile de care avea parte.

Viața ei devenise una a sfidărilor și se aștepta să fie pedepsită. Totuși, cu ajutorul Maestrului Istor înțelesese că ar putea înfrunta vântul și apa... sau ar putea *deveni* vânt și apă. Nu era vorba să se împăce ea cu lumea, ci să devină suficient de puternică încât lumea să se împăce cu ea.

Părea o rețetă sigură de grandomanie, însă antrenamentul și îndrumările Maestrului Istor o ajutară să treacă hopul. Numai pentru că *putea* răpune pe oricine i se împotriva nu însemna că și *trebuia*. Era foarte conștientă că viața îi atârnase de vrerea lui Moraven Tolo, iar el nu i-o luase. Urmându-i exemplul, căuta și cea mai mică sclipire de potențial într-un individ. Iar dacă nu găsea, omora fără părere de rău.

Își mai dădu seama și că, în parte, i se încredințase un mic grup de învățăcei ca ea să afle cum să descopere asemenea sclipiri. Deși aproape sigur nu și-ar fi înfruntat niciunul dintre adversarii întâlniți în viața sa trecută, faptul că nu era absolut sigură nu-i dădea pace. Așa că se înfrâna și-l admira pe Moraven Tolo și mai mult pentru stăpânirea de sine pe care o arătase înaintea provocării ei mult mai serioase.

Iar acum îi aștepta pe învățăcei în pădurea întunecată, să vină și s-o vâneze. Nu avea nicio îndoială că unul sau altul dintre ei va căuta să organizeze eficient grupul. Era la fel de sigură că unii vor ataca singuri, în încercarea de a culege laurii capturării ei.

În vreme ce i-ar fi fost cel mai ușor să-i găsească pe aceștia și să-i dovedească înaintea de a se confrunta cu întreaga ceată, inversarea acestei strategii ar fi fost lucrul cel mai bun. Menirea exercițiului era să-i învețe pe toți că lucrul în echipă însemna alegerea potrivită. Dacă o captura grupul, se va adeveri valoarea acțiunii în echipă.

Dacă nu se întâmpla așa și va ajunge să-i vâneze ea pe ceilalți, doborându-i, se va înfățișa nesăbuinta atacului individual.

Cunoștințele sale despre viața din pădure îi ascuteau simțurile. Iarna aducea pe coastele Virinei o temperatură scăzută, însă curenții calzi împiedicau ninsoarea. În schimb, precumpănea burnița, însoțită adesea de ceață. Vietățile pădurii încă mai forfoteau, dar amuțiră dintr-odată. În mod ciudat, cea mai liniștită parte era în direcția mării, nu înspre sud, către Derros și *serrian*.

E posibil să creadă că marea îmi asigură flancul estic? și din moment ce mă așteptam să vină dinspre sud, să se fi gândit să apară dinspre țarm? Deși puțin ospitaliere, micile golfuri folosite de contrabandiști ar fi îngăduit unei duzini de învățăcei să acosteze cu o ambarcațiune. Escaladarea falezei de zece metri n-ar fi fost o problemă pentru ei.

Își trase încet de la brâu spada cu tot cu teacă. Roba sa neagră se potrivea cu întunericul, iar gluga avea deschizături numai la ochi și urechi. Își înnegrișe cu tăciune părțile descoperite ale corpului. Lângă țarm găsisse bucăți de plase de pescuit sfâșiate, din care-și confecționase un acoperământ. Prinse de el crengi rupte din copaci. Dacă se lăsa la pământ, arăta ca un tufiș.

Cunoscând în amănunt locul, se mișcă silențios, îndreptându-se spre răsărit. Cea mai vădită cale – cea a contrabandiștilor – șerpuia printre mici adâncituri, bătătorită de mii de oameni. Se grăbi spre un punct de unde-ar fi putut ataca grupul, lăsându-se la pământ în groapa de la baza unui copac dezrădăcinat.

Totuși, liniștea era netulburată, ceea ce o nedumerea. Tillid, cel mai pirpiriu dintre învățăceii ei, nu reușea să rămână tăcut multă vreme. Tot nu se auzea nimic, în afară de șoaptele vântului printre copaci și pocnetul crengilor care se legănau.

Apoi din înalt se auzi un cârâit mirat și înăbușit, urmat de un crânțănit. Ceva căzu pe frunzele jilave de lângă ea. Un vultur-pescar o privea cu un ochi auriu, cu ciocul deschis într-un țipăt mut. Însă capul fusese retezat; pasărea nu-și dădea seama că murise.

Chiar înainte de a se simți amenințată, Ranai trase sabia. Ucigașul vulturului-pescar se repezi de pe crengile de deasupra,

iar sabia ei zvâcni într-o mișcare circulară. Lama îl tăie în două. Partea de jos a trupului, cu picioarele zbătându-se, se prăbuși peste frunzele jilave. Rădăcinile copacului sfârtecară pieptul, după ce sfâșiaseră deja aripile ca de liliac.

Se uită mai de aproape. Semăna mult cu broaștele de copac, obișnuite în regiune. *Cu excepția aripilor.* Lumina slabă a lunii dezvăluia nuanțe de culoare printre zbârciturile care-i vărgau pielea umedă.

Creatura muribundă deschise gura, dezvăluind șiruri de dinți triunghiulari, ca de rechin. Se retrase dinaintea priveliștii, însă nu destul de iute. Limba lighioanei țâșni și-i biciui fața. Străpunse gluga, iar un ghimpe i se înfipse în carne. Prin rană năvăli focul, iar ea căzu pe spate. Jivina-și dădu duhul înainte ca limba ei să se fi retras cu totul, așa că rămase atârnată, strălucind de sângele ei.

Își duse mâna la față. Ghimpele nimerise pometele. Un deget mai sus, și ar fi orbit-o. Începu să simtă cum i se umflă fața, iar lacrimile îi curgeau șiroaie.

Ranai își înfruntă primul impuls, acela de a o lua la fugă. Ar fi vrut să pună asta pe seama curajului ei, însă nu era nimic altceva decât logică. Indiferent de stirpe, creatura putea zbura, așa că ea n-ar fi reușit s-o lase în urmă. Dacă fusese doar una, se afla în siguranță. Dacă mai existau, în cele din urmă o vor găsi și-o vor răpune. Era mult prea departe de Derros ca să poată preveni pe cineva și, la cât de tăcută și primejdioasă fusese lighioana, numai câțiva dintre învățăcei și colegii ei de la *serrian* aveau iscusința de a le ucide.

Iar dacă vin cu sutele sau cu miile...

Se înfioră și o luă spre mare. Jivina asta – sau ea și însoțitorii ei – pricinuise tăcerea așternută în pădure. Își croi drum cu prudență. Ochiul ei drept se umflase atât de tare încât nu-l mai putea deschide, așa că trebuia să-și întoarcă de nenumărate ori capul iscodind după pericole. Avu nevoie de jumătate de ceas să străbată cei o mie de metri până la stâncile de pe țărm, însă ajunse acolo fără nicio altă înfruntare și se ghemui.

Luna scâldea apa în argintiul ei, ceea ce-i oferea o priveliște netulburată asupra țărmului, până departe, spre Golful Derros, unde se legănau un fel de poloboace uriașe, însă prea lungi și subțiri.

De mărimea unei nave comerciale oceanice medii, pluteau cu nevinovăție în apa păcurie. În timp ce-i privea, unii dispărură din raza vederii, iar alții se ridicară pe valuri ca un soi de crocodili marini.

Unul tocmai apărut își deschise botul, dezvăluind o carne de un alb cretos. Apoi pielea se împestrică cu puncte negre, care ascundeau albeața într-un fel de umbră. În clipa următoare, întunecimea se înalță vaporeasă. Se răsuci și se ondulă în aer, apoi se întoarse și se repezi spre orașul adormit Derros.

Un nor de jivine. Le putea vedea cu ochii minții, agățându-se pe ziduri și acoperișuri, râcâind pe sub uși și între obloane. Se vor strecura în hambare, vor intra în rezervoare și se vor furișa pe sub streșinile tuturor caselor. Orașul ar sfârși prin a fi acoperit cu o pătură umedă și tremurătoare, care ar mistui totul în calea sa.

Nu se-ntrebă *de ce* năvăliseră în Derros, răspunsul nu avea însemnătate. Suficient că-l asaltau. Își dădu seama că nu-i în stare să facă mare lucru pentru a stăvili valul, însă cu băgare de seamă poate reușea să-i ajute pe cei care vor da piept cu el. De o asemenea cruzime, jivinele n-ar lăsa pe nimeni să rămână în teritoriul lor.

Ranai Ameryne privi înspre ocean. Va mai veni ceva de-acolo, iar și iar. Simțea cum ceva stătea la pândă acolo. Nu știa ce, dar, dacă *era* cu băgare de seamă, ar fi supraviețuit suficient cât să afle.

Iar odată ce știa, i-ar fi ajutat pe ceilalți să înțeleagă ce aveau de făcut.

Privi spre Derros și văzu primul semn al unei clădiri în flăcări. Undeva, dincolo de ea, aștepta Maestrul Istor. Oftă în tăcere. *Cred că doreai să am parte de mai mulți ani de antrenament înainte de a deveni xidantzu. N-a fost să fie. Sper ca tot ce-am învățat până acum să fie destul.*